

Lángi Péter

HAIKUtya mindenségit

vagy körömverek / (Kányádi Sándor-osan), / rágott-szakadtak,
barangoláskor, / kettőezer-kilencben, / Magyarországon

Szemétsáv, rongycsík,
orrunknálfogva-tábla:
új útjeleink.

Utak császára
repszat faarccal, csattan,
s rokkan a vétlen.

Túltáplált önzés,
lomokkal hizlalt zsákok
útszélre vetve.

Megunt cédaként
fekszik árokba lökve
egy nyűtt heverő.

Bénán merednek
bunkóság rokkantjai,
tört hátú padok.

Zebben a két kéz,
zebben a tisztelet is.
Talán már ott sincs.

Hányan vergődnek
megtépett önérzettel
tétlen, szegényen?!

Luxus medence,
villa, pazar kocsi, jacht...
S ől a fagy amott.

Ablakok lógnak:
nyomorát szellőzteti
iskola, kórház.

Százezer is bér.
Hány gigász szolgálna meg
százmilliókat?!

A törvényes út
kacifántos, csigagyors.
Sánta igazság!

Közszolgává lett,
de nem a közt szolgálja,
s a közből magát.

Sok, ki lépcsőn áll,
azt hiszi, mindenható
s örökhatalmú.

Szlogenzászlócskák
lobognak kerge szélben,
s arcot takarnak.

Bármit tesz, mond Pál,
Péter pocskondiázza.
Ki lesz hiteles?

Megzavarodva
önmaguk foszlatgatják
nyűttkabát-pártok.

Erkölcünk fémpénz:
írás a szép szabályzat,
s a fej, ki köp rá.

Csecsemősírás:
öszönös tiltakozás
e világ ellen.

Horizontunkon
izzanak, füstölögnek
SMS-dühök.

Tömegbe bújt hő
tör-zúz, robbant, gyújtogat.
Ront, de nem henyél.

Ne így képzeljük
- csizma- s fegyverropogás -
mégse a rendet !

Bokszér, tőr, bomba -
már csupa fegyver a szó.
Kapocs lehetne!